

* Neki kmet je prišel k cesarju in mu dal bukve nazaj, rekoč, da ne mara za nje, ker se ne spolnujejo. Bile so postavne bukve. Kmeta je namreč njegova grajščina stiskala. Jožef je preiskal pritožbo in pomagal kmetu.

* Ubog kmetič je prišel k cesarju in ga prosi podpore, rekoč, da se mu godí, kakor v nebesih. Jožef ga praša, kako neki to misli, ker bi nikake podpore ne potreboval, če bi se mu res tako godilo. Kmet odgovori: „V nebesih ne jejo in ne pijejo!“ Cesar je uslišal njegovo prošnjo.

* Uboga žena se je rila do cesarja, da bi mu prošnje pismo podala. Stražnik jo nekoliko oistro zavrne. Cesar ji reče: „Ako ubozih ljudi ne poslušamo, kadar nam tožijo, kako bo Bog nas poslušal, kadar njemu kaj tožimo.“

* Nekdo je s prošnjo prišel k cesarju na mostovž kaj drago oblečen. Jožef ga praša, koliko ga ta obleka stane; odgovori mu: „500 goldinarjev.“ — „Tako!“ — reče cesar — vzemite si od obleke penzijo; jaz nisem tako bogat, da bi si mogel obleko za 500 fl. kupiti.“

* Meseca novembra 1787 sta se sošla generala Lascy in Lavdon na mostovžu pri cesarju. Jožef praša Lavdona: „Koliko časa, mislite, bo treba, da Beligrad premagate?“ Lavdon odgovori: „Presvitli cesar, ako je vse pripravljeno, kar je za obsedo mesta treba, si upam v desetih ali dvanajstih dneh mesto v svojo oblast dobiti!“ Lascy je mislil, da je Lavdon pač enmalo preveč govoril, al cesar ga prime za roko ter reče: „Midva, dragi Lascy, mu morava že verjeti, zakaj nobeden naji še ni nikoli nobene trdnjave premagal.“

* Leta 1782 je bil papež Pij VI. na Dunaji. Nekaj dni pred njegovim odhodom pride neki kmet zjutraj zgodaj na mostovž in čaka ondi do večera, da bi papeža vidil. Zvečer ob sedmih ga zagleda cesar in praša, kaj želi. Kmet mu odgovori, da je deset milj deleč prišel in že celi dan tu stoji in čaka, ker bi papeža rad vidil. Cesar mu reče smehljaje, naj gré z njim ter ga pelje sam k papežu, kteremu je želja kmetova tako dopadla, da ga je blagoslovil, pa mu še svetinjo podaril. Ko je šel kmet vés vesel iz cesarjevega grada, je rekel zunaj straži: „Oj, če bi to moji rojaki vsi vedili, da dajejo sv. oče tudi še denarjev, vem, da bi bilo celo selo prišlo.“

* Nekega dne je stal star, sivoglav kmetič na mostovžu z dvema jerbasčekoma; cesar ga praša, kaj da hoče? Kmetič odgovori mu: „Želim, da bi cesar jerbasčeka z rudečimi jagodami v dar vzeli?“ Cesar ga pogleda, se spomni in ga praša, ali mu jih ni že kdaj v dar prinesel. „Da, presvitli cesar! ko je bila ruska vélika knežinja tu.“ Cesar vzame oba jerbasčeka, podari kmetu dva cekina in mu reče: „To je bilo pred petimi leti, takrat ste bili 74 let stari, jelite? Nosite mi še deset let, ako bom še živel, tacih jagod iz svojega gojzda, pa vselej v jeseni, in zlo me bo to veselilo!“

* Leta 1783 je prišla k njemu žena s tožbo, da njeni mož z njo grdo ravná in prosi cesarja na kolenih, naj ji privoli, da se loči od moža. Cesar ji reče: „To ni meni prav nič mar.“ Ko zvita baba vidi, da svojega namena ne doseže, reče, da je njeni mož tako hudoben, da s svojim jezikom še celó cesarju ne prizanese. Cesar ji odgovori mirno in kratko: „To pa tebi nič ni mar. Spolnuj svoje dolžnosti, potem bo mož tudi svoje spolnoval. Z Bogom!“

Dopisi.

Koroška. Iz belaške okolice. ⊕ — Čeravno nemškutarčki v naši okolici delajo, kar morejo, da vodo napeljujejo na svoj malin, in celó želé, da bi se do-

mači jezik tudi iz naših ljudskih šol umaknil*), se vendar lepo slovenski duh razvija in krepi. Da se pa rodoljubje čedalje med ljudstvom bolj izbudi, smo napravili „slovensko družbo“, ktere namen bode, utemeljiti sčasoma slovensko knjižnico, da se tako tudi prosto ljudstvo za napredek zdrami. Že je nam nekaj rodoljubnih duhovnih gospodov podpore prireklo, in tako se nadjamo, da bode uspešno napredovala mlada naša družba. — 28. u. m. smo se prvokrat nekteri pri občé spoštovanem rodoljubu g. Iv. Dermuc-u, po domače pri Pekiču, sošli, kjer smo se v različnih rečeh pomenkovali, se kratkočasili in slovenske pesmi peli. Kmetje so pripovedovali, da so jih sosebno „Novice“ za narod vnele in za napredek spodbudile. Radostni smo se ob 8. zvečer razšli s srčno željo, naj se naša družba množi in národni duh saj toliko razcveta, da se mati Slava ne bode več solzila nad svojimi otroci! — 30. u. m. sem bil v celovski čitavnici, ko ji je ravno od sl. deželnega glavarstva dovoljenje došlo, kar je izvrstno družbo tako razveselilo, da živio- in slava-klici so navdušeno doneli po sobani. Bog daj srečo mladi čitavnici!

V Trstu 9. jan. 9. — Novo leto nam je prineslo strah in grózo. Uže prvi dan je vstala močna burja in sneg je šel, kakor bi cunje trgal. Ponoči je nastopil mraz in dobili smo led skoraj po vsem mestu, burja pa je rastla in 4. dné tako narastla, da je dimnike podirala, strehe odnašala, ljudi, kakor muhe metala. Naši časopisi pravijo, da od leta 1802 ni bilo take vihre in da se je zgodilo tisoč nesreč. V pristanišči so bile skoraj vse ladije poškodovane, več ljudi je nevihta ubila, samo v mestno bolnišnico so prinesli 24 hudo in nad 100 ranjenih oseb. Gorjé je bilo deklam, ki so morale vodo nositi. Cena vsega najpotrebnejšega živeža je četrti dan zeló poskočila, mnogo prodalnic je bilo zaprtih, v mesnicah ni bilo več mesá, mleka nismo imeli, še za kruh je bilo težko. Kdor ni moral, ni šel iz hiše. Dobro je bilo, da so na mnogih krajih poleg hiš privezali vrvi, da so ljudjé se mogli držati, to pa je bilo zlo, da ledú na mnogih krajih niso niti odpravili, niti ne s peskom potresli.

Iz Trsta. (Slovanski jezik pri c. k. oficirjih. Kako se nekteri kmetje spakujejo. Petje v Barkoli in Bezovici. Prvi sneg in zadnje češnje. Čitavnica.) Z velikim veseljem sem zvedil, da tukajšnji soldaški častniki ali oficirji so že zdavno prejeli ostro pa hvale vredno povelje, da se učijo slovenskega jezika in jim je tako mogoče, razumeti prostake in pa z njimi govoriti, kadar je treba. — Kako da se še vedno nekteri naših slovenskih ljudi spakujejo z nemščino, ktera jim toliko od rok gré kakor zajcu boben, mi dokazuje smešnica, ki sem jo nedavno o ti zadevi zvedil. Na kolodvoru rakekovem so bili nedavno stopili v voz štirje kmetje — trdi Kranjci. Eden ni hotel ne besede v svojem domačem jeziku pregovoriti s svojimi tovarši, ampak je po vsi sili lomil nemščino z njimi in še z nekimi družimi, ki so v tistem vozu sedeli, čeravno so mu ti le po slovenski odgovarjali. Med drugim kvasanjem je tudi djal: „Willst nicht Fenster ausmachen?“ Na to ga nek nemšk popotnik zavrne, rekši: „Aber, lieber Herr, was hat Ihnen denn das Fenster gemacht?“ — „Das kommt h herein Luft“ — mu kmet odgovori, ki še ni nehal s svojo lepo nemščino! In na take abotne ljudi naletí človek še pogostoma, da se po pravici tujci iz njih norca delajo. —

*) Napravili so namreč mesca maja u. l. nekteri županje — rojeni Slovenci in s čisto slovenskimi priimki — do slav. deželnega glavarstva prošnje, naj se v 3 ljudske šole naše občine (bekštajnske) vpelje nemški jezik kot učni jezik, ker s slovenskim jezikom se ne pride čez Koren(!), le do kanalske in le skoz mali del ziljske doline in do reke Zile, — in še več takih neslanih reči!

O petju naših Slovencev v Barkoli ali pri sv. Jerneji blizu Trsta sem ob priložnostih že večkrat kaj lepega, slišal; pred nekimi dnevi sem se pa sam prepričal, kako izvrstno da pojó, zlasti v cerkvi. Zeló sem se veselil ko sem jih poslušal. „Ali to ti je pač petje! — sem si mislil — to so ti grla, to je glas, to je skladnost! Al velika žalost me je pa obšla, ko sem skoraj vse drugo ali nasprotno našel v Brezovici blizu Materije v gornji Istrii, čeravno sem bil nekdanj slišal, da tudi tam se v cerkvi prav lepo poje. Peli so slabo, in pa tudi že stare pesmi, ki se nikjer več ne slišijo. Vrh tega so peli „tantum ergo sacramentum“ in „genitori genito-que“ po — latinski v kmečki cerkvi! Čuda je, da učitelju, ki je ob enem tudi orglar, ni mar za to, kar se lepo drugod godí! Čul sem vendar, da se bo ta napaka popravila in sicer po skrbi vrlega novega župana gosp. Ivana Ličana. — Velik mraz in strašna burja, ki je ni bilo take v Trstu že od leta 1802 do družega in tretjega tega mesca, sta dala priliko tukajšnjemu listu „Osserv. Triestino“ pisati te-le zanimive vrste v prvem letošnjem listu: „Prvi sneg in zadnje češnje smo vidili danes (to je drugi dan prosenca) skupaj v Tergestu. Češnje, ki so bile začele prihajati že rudeče, so zrejele pod milim nebom na neki njivi kraj drevoredov blizu sv. Andreja, sneg pa je padel preteklo noč z vragovim viharjem. Led, ki danes izjemno škriplje po naših ulicah, se ni mogel bolj očitno na laž devati, kakor da so razpostavili sadja pridelanega izvan letne dobe, in pa skoraj dozorjenega po zeló prijaznim podnebjem.“ Čudno zares! — Podoba je, da vse druge čitavnice, ki jih imamo dozdej po slovenski zemlji, so živejše, kakor je tukajšnja. Ne vem, kaj prav je tega krivo. Le to vem, da skoraj vsi udje tožijo, da čitavnica ni v sredi mesta, ali da je saj preveč na strani in zatoraj predeleč, da bi jo udje utegnili obiskati bolj pogostoma. Čujem vendar, da se bo to vendar v kratkem primerno popravilo in da bo potem konec tožbam. — Ob neki priložnosti sem pregledaval marsiktere molitne bukvice, ki se jih Slovenci posluževajo, pa našel sem, da je v njih še zmiraj veliko germanizmov, na pr.: „štrafenge“, „gnada“, „žegen“ itd. Ali bi se vsaj enkrat dalo temu v okom priti? Mislim, da lahko, če se le hoče!

Nabrežina 6. prosenca. M-č. — Od 1. do 5. t. m. zvečer je tukaj snežena burja strašno razsajala. Zavaljo zametov so na železnici trije hlaponi med Nabrežino in Trstom v snegu zaostali, nobeden vlak ni mogel iz Trsta in tudi iz Tržiča (Monfalcone) v Nabrežino ne. Poštno štafeto so morali v Trst in Gorico čez hribe in doline peš pošiljati in tudi po telegrafu ni bilo mogoče naznaniti dajati. Veliko popotnikov je bilo prisiljenih, te dneve tukaj prebivati; državni minister vitez Schmerling, vrnivši se iz Benetk, je bil primoran zavaljo hudega vremena v Gorici ostati; vojvoda modeneški iz Laškega prisedši, je s posebnim vozom pot do Trsta srečno zmogel. Danes so začeli vlaki od vseh strani dohajati. Med Nabrežino in Devinom so v tem hudem vremenu trije popotniki zmrznili. Tudi že od 1. dné t. m. pogrešajo nekega domačega človeka iz Prečnika, bližnje vasi; bojé se, da ni tudi njega nesreča zadela. — Dasiravno je preteklo leto tukaj bila huda suša, ste vendar trta in oljka obilo rodile, tako, da je še mnogo dobrega vina in olja po pošteni ceni na prodaj.

Iz ipavske doline 6. pros. A. Ž. — Nastop novega leta se je pri nas s strašno zimo napovedal. Medlo je in burja je strašno razsajala, da stari ljudjé take nevihte ne pomnijo. V Št. Vidu in okolici je mnogo gospodarjev, katerim je samo pri strehah, ktere so pri nas zgolj z opeko, s kamnjem obloženo, ali pa s škrlmi krite, burja do 100 gld. škode napravila; tudi več dimnikov je

podrla in z zvonika vrgla vogalen kamen, kateri kake 3 cente tehta; cesta in ulice so z opekami in kamnjem bile posejane; veliko čudo je, da ni pri ti priliki kakega človeka nesreča zadela, kar bi se pa bilo žalibog! kmali pripetilo. Naš gosp. okrajni predstojnik v družbi še enega uradnika namreč je, vrnivši se iz Vrabč po službenem ogledu, prav blizu Št. Vida omamljen in oslepljen od snega in strašne burje v neki vrt v zamet zagazil, iz kterega bi se bil težko rešil, ako bi ne bila pomoč še o pravem času mu došla, ktero mu je gosp. okrajni zdravnik, ki je tudi na omenjenem ogledu bil pa na konji naprej jahal, iz bližnje gostivnice poslal. — Še le peti dan je burja nehala, in se nam je zopet prijazno solnce prikazalo. Zdaj še le drug drugemu pripoveduje, koliko groze je doživel te dni.

S Pivke 10. jan. Takošne burje, kakoršna je bila v prvih dneh novega leta na Pivki, skoraj ljudje ne pomnijo: prav za prav ni bila burja, je bil le grozovit vihar, ki je zlasti više po Pivki, pri Šempetru, v Zagorji, Knežaku in Bistrici več streh popolnoma razmetal in nekatere daleč odnesel; v Šempetru je skoraj vse opeke s cerkve vrgel. Potihnil je zdaj vihar, pa mraz se bolj čuti. — Dokler je bila zima toliko voljna, so se v postojnski jami razne dela zvršile, ki so se že več časa potrebne kazale. Razširjeni so bili namreč nekteri ozki prehodi, zvikšan je bil nizki predor v novi Franc Jožefovi jami, povečan je bil tudi prostor pred vhodom v jamo. Med tem delom so se nekatere kosti jamskega medveda našle v stranskem hramu poleg plesišča, morebiti se bo v ondašnji ilovici še celo medvedovo hrodje razodelo, kakor se je bilo poprej zgodilo na plesišči. Pred vhodom v jamo se je pri razširjanji prostora pokazala luknja v stransko široko jamo, ki drži proti veliki cerkvi ali velikemu domu; vidi se, da je unanji konec te jame le z razdrobljenim skalovjem in zasipom zaprt, in tako se spričuje ljudska pripoved, da je Pivka pred časom pri tej prostorni odprtini pod zemljo tekla, dokler velik posip z brega ni tiste jame zagrabil. Po nekterih zgodovinskih naznanilih bi se utegnilo soditi, da se je ta posip zgodil krog leta 1590, ko je bil hud potres; takrat pravijo, da je voda tri leta stala po pivški dolini, dokler si ni pri drugi strani pod zemljo poti odprla. Razun poprej povedanih del pri postojnski jami se delajo tudi priprave za novo, bolj prostorno in položno cesto iz trga proti jami; nova pot je že razmerjena, stroški tega dela so precenjeni; le o tem gré dalje pomenek, kako se bodo obilni stroški tega dela zravnali.

Podsoviški.

Iz Vrhnik 11. jan. * Danes smo pokopali poštenega moža, c. k. okrajnega kirurga gosp. Verne-ta (brata nepozabljivega nam tržaškega prošta), ki je po dolgi pljučni bolezni v 59. letu svoje starosti umrl. Vdova s 4 otroci žaluje na grobu vrlega očeta, ki ga je spoštovala vsa okolica. Naj v miru počiva!

Iz Št. Janža na Dolenskem 6. jan. — Mnogo umetnikov ste „Novice“ že naznanile in njih dela pohvalile. Razglasite še Janeza Mandlina, rojenega Ljubljčanana, sedaj posestnika in orglarja v Trebnem. Veliko hvale vrednega je že naredil, pa le eno omenim; to delo so orglje v Šentjanžu s 18 spremeni, ktere je za okó in sluh tako napravil, da jih je vsakdo vesel. Marsikteri orglar se baha z registrom „vox humana“, pa ti mora povedati, da je človeški glas, sicer bi ne uganil, da je. Iz Mandlin-ovih orgelj pa čuješ popolnoma človeški glas. Štefan Peterlin.

Iz Ljubljane. Kupčijska in obrtnijska zbornica je oklicala, da po pravilih zborničnih se bo 30. dné t. m. volilo 12 odbornikov: 6 iz vrste kupcev, 4 iz vrste obrtnikov, 2 pa izmed fužinarjev.

— V nedeljo je bil, kakor so poslednje „Novice“ povedale, občni zbor tukajšne družbe, ktere blagi namen je podpora bolnih kupčijskih pomočnikov. Družba šteje zdaj 230 djanskih, 14 pa častnih udov, premoženje njeno znaša 17.938 gold. 97 $\frac{1}{2}$ kr.; od leta 1861 do letos se je pomnožilo za 5068 gld. 73 kr. Skrb odborova mora tedaj tudi vprihodnje biti na eno stran, da varno gospodari s premoženjem družbinim, na drugo pa, da udje njeni dobivajo v boleznih potrebne pomoči. To je prava dvojna stran tega društva in nič drugoga; zato so vsi drugi „poduki“ edinosti toliko več brez pomena, ker jih dajejo ljudje, ki tega poduka sami najbolj potrebujejo in se ne dajejo takim, ki so ravno tega poduka najbolj potrebni. Izvoljeni so bili za odbornike gospodje: Zupan, Cegnar, Jentel, Vidic, Kadivnik, Lozar, Petričič in Kozeli.

— Domoljubni gospod dr. Jernej Zupanec je „matici“ daroval 100 gld. gotovega dnarja. — Prejeti gotov denar se naklada na obresti.

— V nedeljo je v čitavnici bil zopet prav vesel večer; vvod tej pustni veselici sta bila dr. Ipavec kor „Domovina“ in pa berilo: „kritika naših jedil in pijač.“ — Prihodnjo nedeljo se začne ob 8. uri veselica zopet s petjem in berilom, ktero konča ravno omenjeno „kritiko.“

— V nedeljo se je odprla nova, 3. vrsta Sattlerjevih svetovidov. Zopet je 15 tacih na ogled postavljeno. 1) Rim, kakor se to 754 let pred Kristusovim rojstvom ustanovljeno mesto vidi z razvalin cesarskih palač na palatinskem griču. 2) Primorsko mesto in trdnjava Vera-Cruz (Vera-Kruc) v Meksiki. 3) 11445 visoki snežnik Wetterhorn v Švajci. 4) Slap reke Niagare, ki ima podobo podkve, v severni Ameriki. 5) Mali tempelj Abusimbilski v pečinah v Nubii, nekdanj egipški Veneri posvečen. 6) Severno predgorje v Norvegii, najseverniji nos v Evropi. 7) Zell pri Jezeru v Pincgavi. 8) Sprednja stran krasne cerkve v Strassburgu. 9) Celo mesto Meksiko. 10) Gora Schlern v Tirolih. 11) Otoki „Spitzberge“ imenovani v polnočnem soncu. „V polnočnem soncu?“ — se bo začudil marsikdo. In res je taka, ker tukaj je 5 mesecev neprenehoma dan. Ti otoki so v severnem ledenem morji. 12) Reka Hudson v severni Ameriki. 13) Razvaline Luxorske v Afriki. 14) Veliko sprehajališče Paseo Isabel Segunda v zahodnji Indii. 15) Ogled vseh piramid v doljnem Egiptu. — Od 8. ure dopoldne do mraka so ti lepi svetovidi na ogled postavljeni; vstopnina 20 nov. krajc., otroci plačajo 10 kr.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Zbornica gospôska dunajskega državnega zbora je pretresala pretekli teden državne dohodke in stroške za letošnje leto; marsikaj je sklenila drugač kakor je sklenila zbornica poslancev. To kar je v zbornici gosposki bilo drugač narejeno, gré tedaj zopet doli v zbornico poslancev, da se tu še enkrat prevdari itd. Tako pa preteče mnogo druzega časa, da državni zbor ne pride z družimi opravili naprej. — 7. dan t. m. je državni minister vitez Schmerling iz Benetk prišel na Dunaj nazaj. — 11. t. m. je zbornica poslancev se zopet prijela svojih del. Minister dnarstva zahteva, naj se mu dovoli še 14 milijonov gold. na posodo vzeti. — Sliši se, da še ta in prihodnji mesec trpi državni zbor, in da še le marca meseca se začno deželni zbori. — Po dunajskih časnikih je cesarski dunajski orožnici (arsenalu) pretekli mesec došel ukaz, da vse

ji naročeno orožje izdelati že do 15. dne t. m., kar bi bila imela po poprejšnem ukazu še le izdelati do 15. maja; najela je tedaj 150 novih delaycev, in vsaki dan se 2 uri dela čez navadni čas. — Česki pesnik Vincenci Furch, rojen Moravan, je umrl na Dunaji. — Na Dunaji že delajo priprave, ako bi zopet utegnula v predmestjih nastopiti povodinj, ki jo le prerad dela silni led na Donavi. — Gosp. Drag. Lambl je zopet ravnatelj križevaškega gospodarskega in šumarskega učilišča, in vsak Hrvat, kteremu je mar za napredek gospodarstva, mora se radovati, da Hrvaška ima Lambla. — Karlovški časnik „Glasonoša“ je ob novem letu prišel v krasni novi obliki z dvema slikama na svetlo. — Strašna nesreča se je v Peštu pripetila 8. t. m. zjutraj; iz nedavno položenih cevi za plinovo (gazno) svečavo je vihal puh v štacuno; 8. dne t. m. ponoči se ga je nabralo toliko, da, ko je zjutraj prišel gospodar z dvema fantoma štacuno odperat, se v tem hipu vname po štacuni izhlapljeni plin in jo s tako silo raznese, da se je podrlo kos hiše; gospodar, fanta in še drugi ljudje v hiši in zunaj hiše so strašen konec storili, mnogo drugih pa je bilo hudo ranjenih. — Na Nemškem še zmiraj zlo vrè in avstrijska in pruska vlada ste čedalje v huji zadregi, ker se jima z nemškim narodom vred upira tudi večina nemških vlad. Vojvoda Friderik, ki ga po vsaki ceni Schleswig-Holsteinci hočejo za vladarja, ni zapustil Holsteina in kljubuje s tem avstrijski in pruski vladi. Brez boja ne bode konca, kakor so zdaj reči nastavljene; kdo pa ga bode prvi začel, ni še dosti jasno. Angleži silijo Napoleona, naj on reče besedo; al — on le gleda in molči, dokler ne pride pravi čas za-nj. — V Parizu so zasačili 4 Lahe, ki so z Orsinovimi bombicami, samokresi in ostrupljenimi bodalci prežili po življenji Napoleonovem, češ, da jim ne dela po volji na Laškem. V Rimu se pomnožuje francozka armada tako, da sv. oče sami ne vejo, kaj to pomeni. — Garibaldi se je popolnoma sprl z laško vlado, ki pa si ne upa očitno zoperstaviti njegovemu postopanju. V Parizu si je laška vlada do 25. svečana naročila 90.000 parov vojaških čevljev. — Vlada moldavo-vlaška je v svojo last vzela premožne mniške posestva, kterih dohodki se štejejo na 18 milijonov piastrov ali 3 milij. gold. S temi denarji so dosihmal bili oskrbovani tudi samostani v Jeruzalemu, svete gore, Epira itd. Turška vlada se zoperstavlja temu početju. — Na čast poslednjih diplomatičnih zmag so konec preteklega leta knezu Gorčakovu, prvemu ruskemu ministru, napravili sjajni obed. Nekdo mu je napil zdravico nanašaje se na besede angleškega časnika „Times“, ki je rekel, da „noben minister nima tako tanko vrezanega peresa kakor knez Gorčakov.“ S ponosno zadovoljnostjo je odgovoril knez na to pohvalo tako-le: „Da sem se na smeh držal o borbah diplomacijnih, to mi ni nobena zasluga, kajti vedil sem, da za mano stoji Rusija, — ne tista Rusija, kakor jo delajo sovražniki naši, ampak mirna, veličastna, mogočna Rusija. Pihnilo smo na oblak, ki je zatemnoval našo velikost, in Evropa nas je hipoma vidila v naši pravi svetlobi.“

Kursi na Dunaji 12. januarja.

5 % metaliki 72 fl. 80 kr.	Ažijo srebra 19 fl. 50 kr.
Narodno posojilo 80 fl. 5 kr.	Cekini 5 fl. 72 kr.

Loterijske srečke:

V Gradcu	} 5. jan. 1864:	3.	39.	2.	83.	8.
na Dunaji		48.	41.	60.	73.	14.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji bo 16. jan. 1864.